

Miloš
Kratochvíl

ilustrace
Markéta Vydrová

Člověk je usušený
vodník

triton

6

© Miloš Kratochvíl, 2011
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011
Illustrations © Markéta Vydrová, 2011

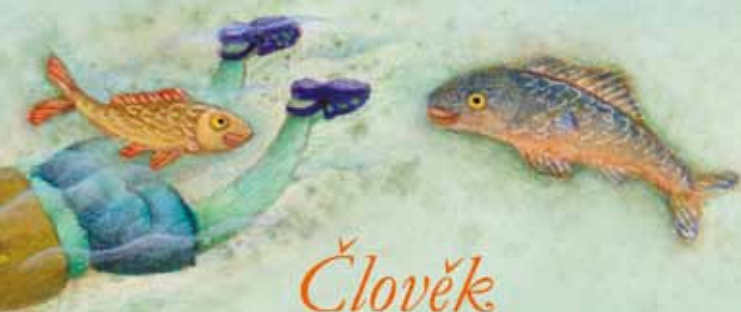
Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2011 jako svou 1551. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Lenka Švábová
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-533-6

Člověk je usušený vodník

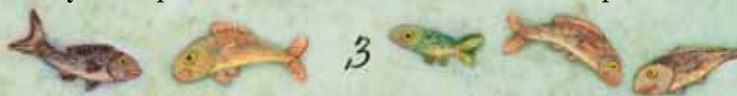
Ve vodnickém domku pod olší sáhla paní Zelenáková synkovi na čelo, jestli ho nemá moc suché. „Rosný bod už je v pořádku.“

Hastrmánek Dušan se zaradoval: „Takže se můžu jít s tátou trochu prošplouchnout! Tatí, půjdeme se podívat na rybáře!“

Ádovi to přišlo vhod. Vysazoval pod břehem puškvorec a tuhle práci moc nemiloval.

„Ať kluk neleze na sluníčko! Jestli zase přijde vysušený, tak si mě nepřejte!“ Boženka Zelenáková řekla rad a hrozeb ještě víc, ale hastrmani sebou mrskli do proudu, jen se jim dělaly za patami víry.

Vylezli až pod Jakubským mlýnem. Slunce bylo rozpálené doběla. Dušan se hrnul na pěši-

nu, ale otec ho vrátil. „Koukej si dát pod košili jezovou travu nebo cejna, jak ti říká máma, ať zase nemáš suchou rýmu!“

Hastrmánek tedy utrhł diviznu, proklouzl rákosím a zmizel pod smuteční vrbou. Sotva rozžmoulal diviznový květ, na který cejni vyjedou k hladině, žuchlo mu něco těžkého na záda, div mu páteř nepraskla.

„Mám tě, pytláku!“ rozlehlo se nad řekou.

Táta Zeleňák ten chraplavý hlas poznal. Doběhl k vrbě, rozhrnul urousané větve a spatřil porybného Zdrhala v kabátě pošitém listím, s obličejem zmalovaným zelenými a hnědými šmouhami, aby splýval s větvemi stromů, jak morduje cosi zmítajícího se pod vojenskou celtou.

„Pane Zdrhal, neblázněte! To je můj kluk!“ křičel Áda.

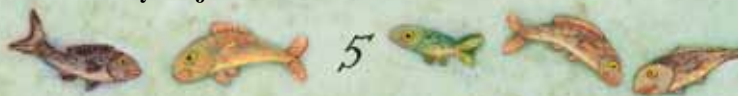

„Pytlák to je!“ burácel Zdrhal. „Seděl jsem na vrbě a moc dobře jsem viděl, jak chce upytlačit rybu do ruky.“

„Je to vodník! To chcete, aby hasrman chytal ryby na prut?“ naléhal Zeleňák.

„V rádech je výslovně napsáno, že přípustný je pouze lov udicí. A zákony musí platit pro všechny stejně!“

Jak udělal výhrůžné gesto, pustil cíp plachty a Dušan proklouzl na svobodu. Prskal písek, svlačec a suchou trávu: „Já si můžu chytat, jak chci! A kde chci! To je naše řeka. Řekni mu to,“ dožadoval se otcova zastání.

„Tak to tedy prrr!“ zadrnčel porybný. „Znám řády nazpaměť a nikde není psáno, že by řeky patřily vodníkům! Poučte si synáčka!“

Na Ádu se to teď valilo z obou stran. Na něj, který měl tak rád, když šel život klidně a tiše jako řeka na dolním toku. „Snad nemusí být hned tak zle,“ řekl smířlivě.

„Nebude zle, ale bude spravedlivě!“ zahrozil Zdrhal. „Postarám se, aby i vodníci směli chytat ryby jenom na udici.“

Tomu se Zeleňák musel zasmát. „Zkoušel jste někdy sedět pod vodou a nahazovat splávek nahoru na hladinu?“

„Proč bych to měl zkoušet? Já jsem porybný, nejsem rybář,“ ohradil se Zdrhal.

Vilém Zdrhal byl asi jediným porybným na světě, který nikdy nerybařil. K odznaku porybného ho nepřivedla láska k rybám, ale láska ke kontrolování. Toužil kontrolovat všechno, co

se kontrolovat dá. Začal jako revizor na dráze, ale postupně stihl kontrolovat jízdenky i v autobusech, tramvajích, v metru, o dovolené pomáhal celníkům na letišti, kontroloval lístky v pěti kinech, třech divadlech, stal se inspektorem pro kontrolu pěší dopravy v Davli – a také porybným.

Teď začal z padesátikapsové vesty všechny ty revizorské legitimace a notýsky vytahovat, a když konečně našel ten porybnický ve tvaru kapra, ruce se mu tak třásly, že mu spadl do řeky.

...kodzna